

Arrest

**nr. 51 831 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 september 2010 in eigen naam en in naam van zijn minderjarige zoon heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 augustus 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 28 juni 2008 wordt verzoeker aangehouden omwille van drugsfeiten. Verzoeker krijgt een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.2 Verzoeker wordt op 29 oktober 2008 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel van vijf jaar voor hetgeen de twintig maanden overschrijdt, wegens verdovende middelen.

1.3 Verzoeker wordt op 4 maart 2009 gerepatrieerd naar Marokko.

1.4 Op 16 april 2009 dient verzoeker een visumaanvraag in met het oog op het afsluiten van een huwelijk in België. Dit visum wordt op 3 juni 2009 geweigerd omwille van de openbare orde en omdat de garant onvoldoende solvabel is. Bovendien had verzoeker zijn repatriëringskost niet terugbetaald.

1.5 Op 3 juli 2009 stelt verzoeker beroep in tegen de beslissing tot weigering tot afgifte van visum. Op 27 oktober 2009 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep bij arrest nr. 33.263.

1.6 Op 12 augustus 2009 huwt verzoeker te Marokko met de Belgische E.H.N.. Op 10 april 2010 wordt uit dit huwelijk een kind geboren, E.A.A., eveneens van Belgische nationaliteit.

1.7 Op 24 september 2009 dient verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van een visum in kader van gezinshereniging. Dit visum wordt geweigerd op 1 april 2010. Verzoeker tekent hiertegen beroep aan bij de Raad, gekend onder rolnummer 54.147.

1.8 Op 16 juli 2010 komt verzoeker op illegale wijze België binnen. Diezelfde dag tekent hij een aankomstverklaring.

1.9 Op 16 juli 2010 dient verzoeker eveneens een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in (bijlage 19ter), als echtgenoot van de Belgische E.H.N.

1.10. Op 23 augustus 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 1 september 2010 ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“ BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 16.07.2010 door E. A. , D., {...}, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Reden van de beslissing:

- *Artikel 43 van de wet van 15.12.1980: het recht op verblijf wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid: persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om reden van openbare orde of nationale veiligheid:*

Betrokkene werd op 29.10.2008 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een gevangenisstraf van 30 maanden, met uitstel van 5 jaar voor hetgene de 20 maanden overschrijdt, voor verdovende middelen.

Een strafrechtelijke veroordeling doet slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling geleid hebben, blijkt dat het persoonlijk gedrag een actuele bedreiging van de openbare orde vormt; dit houdt ook in dat er een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven. Gezien de nabijheid in tijd en de ernst van de feiten wordt het persoonlijk gedrag van betrokkene beschouwd als een gevaar voor de openbare orde en primeert het persoonlijke belang hier niet langer boven het algemeen belang.

Bovendien deed betrokkene voorheen reeds een visumaanvraag die eveneens werd geweigerd omwille van openbare orde:

'Considérant que le 29/10/2008, El Atmani Driss °19/08/1976 de nationalité marocaine, a été condamné par le Tribunal correctionnel de Bruxelles à 30 mois d'emprisonnement (avec sursis de 5 ans pour ce qui excède 20 mois) de chef de stupéfiants à savoir le détention illicite et avoir facilité ou incité l'usage à autrui.

Il est libéré le 11/02/2009 de la prison de Saint-Gilles afin d'être mis à la disposition de l'office des étrangers en vue de son rapatriement;

Le 04/03/2009, il est rapatrié sous escorte;

Considérant dès lors, que par son comportement personnel l'intéressé constitue une menace pour l'ordre public;

Considérant que cette menace est telle que ses intérêts familiaux et personnels ne peuvent en l'espèce prévaloir sur la sauvegarde de l'ordre public;

Le requérant ne peut se prévaloir des dispositions concernant le 'regroupement familial' prévues à l'article 40 ter de la loi du 15/12/1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et ce conformément à l'article 43 de la loi précitée.

Dès lors, la demande de visa est rejetée.

En plus, il ressort du dossier administratif qu'une enquête auprès du parquet du Procureur du Roi d'Anvers est en cours concernant la reconnaissance du mariage (enquête mariage blanc).

Pour le secrétaire d'Etat, signé : A.H., Attaché. '

Betrokkene kwam na deze weigering op een illegale manier het land binnen om zo een aanvraag gezinshereniging in te dienen.

Omwille van bovenvermelde feiten wordt het recht op verblijf aan betrokken geweigerd...."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient ambtshalve te wijzen op de bepaling van artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die stelt dat *"De beroepen bedoeld in artikel 39/2 (...) voor de Raad (kunnen) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang."* Betreffend belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn. Onder het persoonlijke karakter van het belang dient te worden begrepen de vereiste dat de verzoekende partij zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing moet bevinden. Er dient steeds een voldoende geïndividualiseerd verband te bestaan tussen de bestreden beslissing en de verzoekende partij zelf. Het rechtstreekse karakter van het belang heeft betrekking op de relatie die dient te bestaan tussen het nadeel en de bestreden beslissing. Het houdt in dat er een direct of rechtstreeks causaal verband moet vaststaan tussen beide. In casu betreft het voorwerp van de voorliggende vordering de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 23 augustus 2010 waarbij verzoeker een verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten. Betreffende beslissing heeft met andere woorden enkel betrekking op diegene wiens aanvraag in casu wordt geweigerd, met name verzoeker en niet op zijn kind. Gelet op het ontbreken van een persoonlijk belang heeft het kind van verzoeker niet de vereiste hoedanigheid om deze beslissing namens hem aan te vechten (RvS 19 augustus, nr. 148.268). Het begrip hoedanigheid of procesbevoegdheid is *"het vermogen een geschil bij de rechter aan te brengen met het verzoek er uitspraak over te doen"* (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 137). Het kind van verzoeker heeft in casu niet de hoedanigheid om met betrekking tot de bestreden beslissing een vordering tot nietigverklaring namens hem in te dienen nu de beslissing niet tegen hem gericht is. Het ingestelde beroep is derhalve onontvankelijk in zoverre het werd ingesteld namens het kind van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41, 39 en artikel 17, artikel 3 en artikel 58 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken van 18 juli 1966 en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheid.

3.1.1 Ter adstructie van zijn middel geeft verzoeker vooreerst een theoretische uiteenzetting over het zorgvuldigheidsbeginsel waarna hij verwijst naar artikel 41 van de Taalwet Bestuurszaken en stelt dat de taalregeling de openbare orde raakt wat inhoudt dat de Taalwet Bestuurszaken niet extensief dient te worden uitgelegd. Verzoeker stelt dat onder het begrip 'particulieren' in de zin van artikel 41 van de Taalwet Bestuurszaken de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen en de in het buitenland verblijvende Belgen dienen te worden verstaan. Dit betekent echter niet dat dienst

Vreemdelingenzaken vrij is in het kiezen van één van de landstalen bij het behandelen van een aanvraag waarbij verzoeker verwijst naar artikel 39 en artikel 17 van de Taalwet Bestuurszaken. Aangezien verzoekers zaak in een specifiek taalgebied kan worden gelokaliseerd, met name de gemeente Boom, wordt de taal in de binnendienst overeenkomstig voorgaande geciteerde artikelen bepaald door het taalgebied waar de zaak uitsluitend wordt gelokaliseerd. Verzoeker betoogt dat zijn aanvraag werd ingediend in het Nederlands in een Nederlandstalig gebied en dat het dan ook maar logisch en zorgvuldig is dat de verwerende partij de bestreden beslissing volledig in het Nederlands motiveert, wat in casu niet het geval is. Zo wordt een eerste deel in het Nederlands en een tweede deel in het Frans gemotiveerd door middel van knip-en-plak techniek. Verzoeker houdt voor dat hij deze motivering niet begrijpt daar hij slechts de Nederlandse taal machtig is en daarom ook zijn aanvraag in het Nederlands deed. Aangezien de behandeling geschiedde door een Nederlandstalig ambtenaar en er geen gegevens in het dossier voorhanden zijn die erop wijzen dat deze ambtenaar behoort tot de Franse taalrol, meent verzoeker dat de bestreden beslissing ten onrechte gedeeltelijk in het Frans is opgesteld. De sanctie is dan ook de nietigheid van de gehele administratieve beslissing conform artikel 58 van de Taalwet Bestuurszaken. Bovendien getuigt het loutere feit dat een Franstalige tekst in een Nederlandstalige beslissing door middel van de knip-en-plak techniek in de bestreden beslissing wordt opgenomen, op zich van een onzorgvuldig handelen.

3.1.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat de bestreden beslissing in het Nederlands werd opgesteld en dat alle motieven die er aan de basis van liggen duidelijk verstaanbaar in het Nederlands worden uiteengezet in de beslissing. Waar verwezen wordt naar de visumweigering van 1 april 2010 wordt als herinnering de Franstalige motivering van die weigering in extenso overgenomen doch volgens de verwerende partij kan verzoeker hieruit niet afleiden dat de thans bestreden beslissing verkeerdelijk in het Frans werd opgesteld. Bovendien vindt de verwerende partij het ongeloofwaardig dat verzoeker de passus in het Frans niet zou begrijpen en dat hij enkel het Nederlands machtig is. Verzoeker heeft namelijk de visumweigering van 1 april 2010 middels een Franstalig verzoekschrift aangevochten bij de Raad waaruit blijkt dat verzoeker wel degelijk kennis heeft van de draagwijdte van deze beslissing en begrijpt waarom deze visumweigering ten aanzien van hem werd genomen. In bijkomende orde merkt de verwerende partij op dat verzoeker, als niet ingezetene van België en illegaal verblijvend in ons land, zich bovendien niet kan beroepen op de wetgeving inzake het taalgebruik in bestuurszaken die tot doelstelling heeft de pariteit in taalgebruik op nationaal vlak in evenwicht te houden.

3.1.3 In zijn repliekmemoirie verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in het inleidend verzoekschrift.

3.1.4 Artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“ De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag indiende in het Nederlands. De beslissing waarbij op de aanvraag van verzoeker geantwoord wordt, gaat uit van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dus een centrale dienst. Deze is er bijgevolg toe gehouden de beslissing in navolging van deze aanvraag eveneens in het Nederlands op te stellen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in het Nederlands is gesteld. Het citaat in het Frans dat in de bestreden beslissing werd opgenomen geldt enkel als illustratie van de stelling – in het Nederlands verwoord – dat verzoeker reeds voorheen een visumaanvraag deed die eveneens geweigerd werd omwille van openbare orde. Dergelijke vermelding, die in wezen niet meer is dan een verwijzing naar een stuk dat deel uitmaakt van het administratief dossier en waarvan verzoeker op de hoogte was nu hij de beslissing tot weigering van het visum heeft aangevochten bij de Raad, belet niet dat de motieven van de bestreden beslissing die in het Nederlands zijn gesteld zeer duidelijk zijn. Er doet zich geen schending van de artikelen 41, 39, 17, 3 en 58 van de Taalwet Bestuurszaken voor.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Zoals hiervoor reeds gesteld, geldt het Franstalige citaat in de bestreden beslissing enkel als illustratie van het motief dat aan verzoeker in het verleden reeds een visum geweigerd werd omwille van openbare orde. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan geen onzorgvuldig handelen verweten worden wanneer hij zijn motieven tot weigering van een verblijf van

meer dan drie maanden illustreert aan de hand van een citaat uit een voorgaande beslissing die deel uitmaakt van het administratief dossier en waarvan verzoeker kennis had nu hij deze beslissing heeft aangevochten bij de Raad, beroep gekend onder rolnummer 54.147.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en schending van de materiële motiveringsplicht.

3.2.1 Ter adstructie van zijn middel geeft verzoeker vooreerst een theoretische uiteenzetting over de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en over artikel 62 van de Vreemdelingenwet en betoogt dat in de motivering van de administratieve beslissing uitdrukkelijk de feitelijke en juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken personen kennis zouden hebben van de gronden waarop de overheid zich baseert om een beslissing te nemen. Deze motivering moet bovendien afdoende zijn. Verzoeker citeert voorts artikel 43 van de Vreemdelingenwet en maakt in dat kader melding van de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak C-503/03 van 31 januari 2006. Verzoeker meent dat maatregelen ter bescherming van de openbare orde genomen mogen worden, met dien verstande dat het bestaan van een strafrechterlijke veroordeling als reden kan worden aangehaald, doch dat de betrokken overheid eerst moet nagaan of de houding van de betrokkene hic et nunc van die aard is dat een beschermingsmaatregel genomen moet worden ten einde de openbare orde te beschermen. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad ingevolge hetwelk het gevaar dat betrokkene moet vormen voor de openbare orde van actuele aard moet zijn. Verzoeker geeft verder een theoretisch betoog over het redelijkheidsbeginsel en verwijst voor wat betreft het zorgvuldigheidsbeginsel naar zijn uiteenzetting in het eerste middel waarna hij stelt dat in casu moet worden vastgesteld dat een essentieel en uitermate relevant gegeven – met name dat verzoeker gehuwd is met een Belgische onderdaan, dat hij met diens Belgische partner samenwoont en dat hij met diens partner een Belgisch kind heeft – niet in overweging werd genomen om tot de bestreden beslissing te komen, terwijl een dergelijk essentieel gegeven door iedere redelijke en zorgvuldige administratieve overheid niet over het hoofd mag worden gezien. Verzoeker merkt op dat de bestreden beslissing gegrond is op de strafrechterlijke veroordeling die zou dateren van 29 oktober 2008. De bestreden beslissing dateert van 23 augustus 2010, bijna twee jaar na de veroordeling. Uit het administratief dossier is de volledige tekst van de strafrechterlijke veroordeling niet terug te vinden. Verzoeker meent dat het op basis van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de strafrechterlijke veroordeling de verwerende partij van oordeel is dat hij ongewenst is in België, terwijl de veroordeling op basis waarvan men de bestreden beslissing neemt, niet in het administratief dossier terug te vinden is. Volgens verzoeker kan de Raad zijn wettigheidscontrole niet ten volle uitoefenen en kan hij zich dus niet vergewissen van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de strafrechterlijke veroordeling van verzoeker zodat de verwerende partij de materiële motiveringsplicht schendt. Verzoeker betoogt vervolgens dat conform artikel 43 van de Vreemdelingenwet en de rechtspraak van het Hof van Justitie en de Raad het gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging dient te vormen voor de openbare orde. Verzoeker houdt voor dat hij sinds zijn veroordeling in oktober 2008 niet meer in aanraking is gekomen met de ordediensten en dat hij verder is gegaan met zijn leven. Hij miste zijn Belgische partner en wou zijn kind zien en opvoeden. Ingevolge artikel 43 van de Vreemdelingenwet moet er een evenredigheidstoets plaatsvinden tussen het privé-belang van verzoeker en zijn gezin en het gemeenschapsbelang. Volgens verzoeker wordt in de bestreden beslissing dergelijke afweging niet gemaakt. De privé-belangen van verzoeker zijn zijn huwelijk met een Belgische onderdaan en het feit dat hij vader is geworden van een Belgisch kind voor wie hij als ouder wettelijk verantwoordelijk is. Verzoeker stelt tenslotte dat hij niet betwist dat hij veroordeeld is geweest, maar hij benadrukt dat hij zijn tijd heeft gezeten en nu zijn gezin wil verwoegen en voor zijn zoon en echtgenote wil zorgen. Verzoeker verwijst naar een bijlage aan zijn verzoekschrift waaruit blijkt dat hij een blanco strafregister heeft en betoogt dat verwerende partij hiervan reeds op de hoogte was. Verzoeker stelt verder dat uit het administratief dossier niet blijkt dat hij SIS geseind staat en dat geenszins blijkt dat de voordelen die hem werden verleend door de gerechtelijke diensten zouden zijn herroepen. Een hypothetische toekomstige (niet huidige en actuele) neiging de openbare orde gebeurlijk te zullen schenden is op zich onvoldoende. Verzoeker meent dat de ernst van de feiten de bestreden beslissing niet verantwoorden zolang er geen actuele schending is. Verzoeker houdt voor dat er geen sprake is van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde die steun zou vinden in het administratief dossier zodat de verwerende partij kennelijk onredelijk en onzorgvuldig gehandeld. Verzoeker meent minstens aannemelijk gemaakt te hebben dat er geen redelijke en zorgvuldige beoordeling heeft plaatsgehad van

alle concrete feitelijke gegevens in het administratief dossier zoals deze op het moment van de bestreden beslissing aan de verwerende partij reeds bekend waren.

3.2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat verzoeker niet ontkent dat hij veroordeeld is geweest voor zwaarwichtige drugsfeiten en dat hij bijgevolg niet kan ontkennen dat de inbreuken waarvoor hij veroordeeld werd bijzonder zwaarwichtig zijn, en bijzonder storend voor de openbare orde en veiligheid. Aangezien de feiten minder dan twee jaar geleden gepleegd zijn, stelt de verwerende partij dat in de beslissing terecht werd aangegeven dat ze zeer nabij hebben plaatsgevonden, en dat er heden nog steeds vanuit kan worden gegaan dat zijn gedrag storend is voor de openbare orde. De verwerende partij stelt voorts dat verzoeker de beslissing tot weigering van afgifte van een visum totaal naast zich neergelegd heeft en illegaal het land is binnengekomen. Uit die gedraging blijkt dat verzoeker absoluut niet de intentie heeft om zich aan regels en wetten te houden, en er de voorkeur aan geeft om zich te nestelen in de illegaliteit. De verwerende partij meent dan ook dat het gegeven dat verzoeker na zijn veroordeling niet meer in aanraking is geweest met de ordediensten niet relevant is, nog minder dat hij in Marokko een blanco strafregister heeft. Volgens de verwerende partij heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat de beslissing onredelijk is, gezien de zware feiten waarvoor hij in een recent verleden veroordeeld werd, en gezien zijn recente gedraging om toch illegaal het grondgebied binnen te komen. Verzoeker vormt dan ook een actueel gevaar voor de openbare orde. De verwerende partij verwijst voorts naar rechtspraak van de Raad en stelt dat verzoeker niet duidelijk maakt waarom de bestreden beslissing onredelijk zou zijn noch dat zij onzorgvuldig zou zijn. Volgens de verwerende partij werd verwezen naar gebeurde feiten en omstandigheden, die door verzoeker niet ontkend worden. Dat de veroordeling niet werd opgenomen in het administratief dossier, maakt niet dat de beslissing onzorgvuldig zou zijn nu verzoeker deze veroordeling niet ontkent. Tenslotte merkt de verwerende partij op dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing schijnt te kennen nu hij ze aanvecht in het verzoekschrift zodat aan de formele motiveringsplicht is voldaan. Voor wat betreft de aangehaalde schending van de materiële motiveringsplicht verwijst de verwerende partij naar rechtspraak van de Raad van State en meent dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in rechte als in feite.

3.2.3 In de repliekmemorie volhardt verzoeker in zijn middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

3.2.4 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten werd besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 43 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker veroordeeld werd en hij als een gevaar voor de openbare orde beschouwd wordt. Verder wordt ook verwezen naar de weigering van een visum omwille van openbare orde en dat hij nadien op illegale wijze het land binnen kwam. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker in essentie betoogt dat hij geen actueel gevaar voor de openbare orde vormt en dat geen rekening werd gehouden met zijn persoonlijke levensfeer, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de

beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het onderzoek naar een schending van de materiële motiveringsplicht hangt in casu samen met het onderzoek naar een schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 43, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt :

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1 ° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2 ° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3 ° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4 ° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.”

Uit deze wetsbepaling blijkt dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat om een familielid van een burger van de Europese Unie het verblijf te weigeren. De verblijfsweigering moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden.

Bij de beoordeling of een vreemdeling een gevaar uitmaakt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid, beschikt verwerende partij over een zekere appreciatievrijheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker betoogt dat de strafrechterlijke veroordeling waarnaar de bestreden beslissing verwijst dateert van twee jaar geleden, dat deze veroordeling niet terug te vinden is in het administratief dossier, dat hij sinds die veroordeling niet meer in aanraking is geweest met de ordediensten, dat hij een blanco strafregister heeft in Marokko en dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het feit dat hij gehuwd is met een Belgische onderdaan en dat hij een Belgisch kind heeft.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker niet ontkent dat hij door de Correctionele Rechtbank van Brussel op 29 oktober 2008 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 30 maanden, met uitstel van 5 jaar voor hetgeen de 20 maanden overschrijdt, voor verdovende middelen zodat de bestreden beslissing hiernaar terecht verwijst. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift het bestaan van deze strafrechterlijke veroordeling zelf toe. Bovendien blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat hierin een document ‘extrait du casier judiciaire’ van de dienst Justitie van 27 mei 2009 terug te vinden is waaruit blijkt dat verzoeker effectief veroordeeld werd tot de in de bestreden beslissing vernoemde straf. Het argument dat in het administratief dossier de gerechtelijke veroordeling zelf – waarmee de verzoeker allicht doelt op het eigenlijke vonnis – niet terug te vinden is, doet geen afbreuk aan het feit dat in het administratief dossier voldoende elementen aanwezig zijn die het bestaan van deze

strafrechtelijke veroordeling bevestigen. Bijgevolg kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij stelt dat de Raad zijn wettigheidstoezicht niet zou kunnen uitoefenen.

Waar verzoeker stelt dat hij een blanco strafregister heeft in Marokko en dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid hiervan kennis had, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing de bescherming van de interne openbare orde beoogt en dat het feit dat verzoeker geen nieuwe strafrechtelijke inbreuken in Marokko zou gepleegd hebben en niet meer als een gevaar voor de openbare orde kan beschouwd worden niet uitsluit dat hij in België wel als een gevaar voor de openbare orde of de openbare veiligheid wordt beschouwd. Ook door voor te houden dat de veroordeling dateert van twee jaar geleden, toont verzoeker niet aan dat het bestuur enige beoordelingsfout heeft gemaakt. Bij de verificatie of het gevaar dat van een vreemdeling uitgaat toelaat toepassing te maken van artikel 43 van de Vreemdelingenwet dient immers niet enkel rekening gehouden te worden met de tijd die verstreken is sedert het ogenblik dat bepaalde strafrechtelijke inbreuken werden begaan en met het gedrag van de betrokken vreemdeling, doch ook met het maatschappelijk gevaar dat voortvloeit uit de aanwezigheid van de betrokken vreemdeling op het Belgisch grondgebied, met de aard van de strafbare activiteiten en de veroorzaakte schade. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat het bestuur door de aard van de gepleegde inbreuk te benadrukken en deze voldoende zwaarwichtig te achten om de bestreden beslissing te nemen geen correcte evenredigheidstoetsing doorvoerde. Het argument van verzoeker dat hij niet SIS-geseind staat en dat de voordelen die hem werden verleend door de gerechtelijke diensten niet zijn herroepen, doet aan voorgaande geen afbreuk. Bovendien laat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing ongemoeid waar deze stelt dat in het verleden reeds een visum aan verzoeker geweigerd werd omwille van openbare orde en dat desondanks verzoeker op illegale wijze het grondgebied is binnengekomen. De bestreden beslissing steunt zich bijgevolg niet enkel op de strafrechtelijke veroordeling die verzoeker heeft opgelopen, maar tevens op het feit dat verzoeker nadien een beslissing van een administratieve overheid naast zich neer heeft gelegd. Bijgevolg blijkt hieruit dat verzoeker persisteert in het schenden van de openbare orde. Verzoeker geeft voorts te kennen dat geen rekening werd gehouden met zijn persoonlijke belangen – met name het gehuwd zijn met een Belgische onderdaan en het hebben van een Belgisch kind. Evenwel wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk motiveert waarom het persoonlijk belang van verzoeker niet kan primeren op het algemeen belang: *“Gezien de nabijheid in tijd en de ernst van de feiten wordt het persoonlijk gedrag van betrokkene beschouwd als een gevaar voor de openbare orde en primeert het persoonlijke belang hier niet langer boven het algemeen belang”*. Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wel degelijk een belangenafweging heeft doorgevoerd zodat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aantoonde dat de bestreden beslissing genomen is op grond van onjuiste gegevens, met miskenning van de door hem ingeroepen wetsbepalingen of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Waar verzoeker nog de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert, wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat, gelet op de bespreking hierboven, in casu niet het geval is.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Zoals blijkt uit de bespreking van het middel is de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid uitgegaan van de juiste feiten en heeft hij zijn beslissing op een zorgvuldige wijze genomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3 In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikel 5 en 18 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989.

3.3.1 Ter adstructie van zijn middel citeert verzoeker vooreerst de aangehaalde verdragsbepalingen alsook artikel 7 van het IVRK en betoogt dat de bestreden beslissing als gevolg heeft dat zijn zoon en dochter voor onbepaalde tijd van hun vader gescheiden zullen leven, wat een schending uitmaakt van

de artikelen 5 en 18 IVRK. Verzoeker verwijst terzake naar rechtspraak van de Raad van State en stelt dat hij momenteel in de onmogelijkheid is om de verantwoordelijkheid voor de opvoeding en de ontwikkeling van de kinderen mee te dragen door toedoen van de verwerende partij die haar beslissing op een onevenwichtige wijze neemt. Verzoeker betoogt voorts dat artikel 7 IVRK in die zin wordt geschonden dat het Belgisch kind momenteel niet door beide ouders op een evenwichtige wijze kan worden verzorgd. Een bijlage 20 impliceert een precair verblijf, met als gevolg weinig kansen op tewerkstelling en dus niet de mogelijkheid zijn taken als vader en gezinshoofd op te nemen om zijn gezin financieel en materieel te onderhouden. Verzoeker besluit dat zijn minderjarige zoon ook zijn Marokkaanse vader nodig heeft voor een evenwichtige ontwikkeling van zijn persoonlijkheid en dat dit fundamenteel kinderrecht door de bestreden beslissing ontnomen wordt. Zijn minderjarige zoon is bijgevolg tevens benadeeld door de bestreden beslissing.

3.3.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat het IVRK geen directe werking heeft en verzoeker zich er derhalve niet met gunstig gevolg op kan beroepen, waarbij zij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State. Bovendien, zo stelt de verwerende partij, heeft het IVRK betrekking op maatregelen die het kind betreffen terwijl de bestreden beslissing geen maatregel is die specifiek ten aanzien van de kinderen van verzoeker wordt genomen, maar wel ten aanzien van verzoeker zelf. Verzoeker toont niet aan op welke wijze het IVRK in casu geschonden wordt door de bestreden beslissing. Tenslotte stelt de verwerende partij dat verzoeker er zelf voor gekozen heeft om het land illegaal te betreden, na een weigering van zijn visumaanvraag, en ondanks zijn criminele verleden in en uitwijzing uit ons land. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten worden geput.

3.3.3 In zijn repliekmemorie volhardt verzoeker in de uiteenzetting van zijn middel in het inleidend verzoekschrift.

3.3.4 Inzake de aangevoerde schending van de artikelen 5, 7 en 18 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat deze artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). De bepalingen van het Kinderrechtenverdrag hebben ook niet tot gevolg dat de bepalingen van de Vreemdelingenwet hun geldingskracht zouden verliezen.

Er dient daarnaast te worden gesteld dat de bestreden beslissing verzoeker geenszins verhindert het ouderlijk gezag uit te oefenen ten opzichte van zijn kind en naar evenredigheid van zijn middelen te zorgen voor de huisvesting, het levensonderhoud, het toezicht, de opvoeding en de opleiding van zijn kind. De naleving van deze verplichtingen vereist niet dat verzoeker op het Belgisch grondgebied aanwezig is.

Het derde middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3.4 In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM.

3.4.1 Ter adstructie van zijn middel citeert verzoeker de bepaling van artikel 8 EVRM waarna hij betoogt dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin, en het grootst bij het Belgisch kind dewelke de vaderfiguur in zijn leven zal missen. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het EHJ (C-503/03) en naar een arrest van de Raad waarna hij betoogt dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verwerende partij uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn Belgische zoon en echtgenote ondergaan. Verzoeker verwijst dienaangaande naar elementen uit het administratief dossier, met name dat de dienst Vreemdelingenzaken kennis had van: het feit dat verzoeker in België trachtte te huwen, dat de Procureur des Konings een positief advies had gegeven, dat op het ogenblik dat hij in de gevangenis zat, zijn echtgenote hem regelmatig ging bezoeken, dat zijn echtgenote reeds zwanger was op 14.09.2009 en dat de bevalling voorzien was op 26.04.2010, dat verzoeker op 10.04.2010 vader was geworden van een Belgische zoon. Bovendien wijst verzoeker erop dat er sprake is van een voldoende hechte relatie tussen hemzelf en zijn familie en dat het nagenoeg onmogelijk is voor verzoeker om in

zijn land van oorsprong een familieleven te leiden aangezien het centrum van zijn belangen zich in België bevindt. Zijn echtgenote is hier geboren en getogen, evenals zijn Belgisch kind.

3.4.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat het EHRM aanneemt dat uit artikel 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen; dat het de verwerende partij toegelaten is wetsontduiking tegen te gaan; dat het tweede lid van artikel 8 EVRM expliciet vermeldt dat een inmenging van het openbaar gezag wel is toegestaan voor zover dit bij wet voorzien is en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen; dat verzoeker een veroordeling heeft opgelopen in het recente verleden en dat de onderliggende feiten zeer ernstig waren; dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in bezit is van de nodige binnenkomstdocumenten niet strijdig is met dit verdragsartikel en dat er niet alleen sprake moet zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie maar dat het nagenoeg onmogelijk moet zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden. In casu wordt dit door verzoeker niet aangetoond zodat er geen sprake is van een schending van artikel 8 EVRM volgens de verwerende partij.

3.4.3 In zijn repliekmemorie volhardt verzoeker in zijn uiteenzetting van het middel in het inleidend verzoekschrift.

3.4.4 Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet onbeperkt is. In casu oordeelde de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dat, gelet op het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde, geen verblijf van meer dan drie maanden met het oog op een gezinsvorming in België kon worden toegestaan. In dit kader moet opgemerkt worden dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de binnenkomst en het verblijf van familieleden van Belgen kan geweigerd worden. Uit de bestreden beslissing blijkt voorts dat één van de doelstellingen die omschreven zijn in artikel 8, tweede lid van het EVRM, namelijk de bescherming van de openbare orde, nagestreefd wordt. Tevens blijkt dat het bestuur oordeelde dat de bedreiging die verzoeker voor de openbare orde vormt van dergelijke aard is dat zijn persoonlijke en familiale belangen niet kunnen primeren op de bescherming van de openbare orde en de weigering van het verblijf dus nodig geacht werd om de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

Verzoeker geeft met zijn uiteenzetting opnieuw aan het niet eens te zijn met de stellingname van het bestuur, maar toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van artikel 8 EVRM.

Het vierde middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. S. DE MUYLDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. S. TRICOT,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

S. TRICOT

S. DE MUYLDER